

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

(5) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 5 Μαΐου 1952 (Π.Ο.Η.) Έτος Δ'. Αριθ. 128 - Τιμή Φύλλου Δρχ. 1000	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Σταύρος Καραμήτσος ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : Έξάμηνος δρχ. 15.000—Έτησία δρχ. 30.000 Έξωτερικοῦ: Έξάμ. δολ. 3.—Έτησία δολ. 6
Γραφεία: Όδὸς Χαλκοκονδύλη 7—Αθήναι Τηλέφ. 33.839	

ΠΡΟΣΦΥΓΗ ΕΙΣ ΒΙΑΙΑ ΜΕΤΡΑ.

(Από την έκθεσιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον σελ. 40)

Θλιβερά καὶ ἀποκρουστικὴ ὁμολογία, ἀνα-
σύρουσα τὸν πέπλον τῆς ὑποκρισίας καὶ ἀπο-
καλύπτουσα εἰς τὰ δημοκρατικὰ καὶ φιλελευ-
θερά μᾶτια, τὴν πλέον σκληρὰν καὶ ἀπάνθρω-
πον πραγματικότητα.

Ὁ ὁμολογητὴς εἶναι καὶ ὁ αὐτουργὸς τοῦ
ἀπαισίου περιστατικοῦ· καὶ ἡ ὁμολογία του
φέρει ὅλον τὸ κύρος τῆς θέσεώς του, ἀποκλει-
ουσα ὡς ἐκ τούτου πᾶσαν προσπάθειαν συγ-
καλύψεως ἢ μετριασμοῦ τῆς ἀλγεινῆς ἐντυ-
πώσεως.

Ὅμιλεῖ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος
Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σπυρίδων
καὶ ἀπευθύνεται πρὸς τὸ σῶμα τῆς Ἱεραρχίας
τῆς αὐτοκεφάλου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας. Καὶ
ὁμιλῶν ὁμολογεῖ, ὅσα ὁ ἴδιος προηγουμένως
προσεπάθει νὰ ἐπισκᾶσῃ μὲ τὸ ἠθικὸν μεγα-
λεῖον τοῦ ἀξιώματός του.

Ἡ ἐξορία τοῦ
εὐγενεστέρου ἐκ-
κλησιαστικοῦ πα-
ραστήματος τῆς ἐ-
ποχῆς μας, ὁ διωγ-
μὸς τῶν ἐκλεκτο-
τέρων ἱεραρχῶν
τῆς Ὁρθοδόξιας,
τὸ κομμουνιστικὸν
σφράγισμα ἱερῶν
Ναῶν, ἡ βία καὶ
τραγικὴ καταδυνά-
στευσις λαϊκῶν
προσευχομένων,
ἡ δικαστικὴ καὶ ἀστυ-
νομικὴ αὐτῶν διω-
ξεις, ὁ τυραννικὸς ἀ-
ποσηματισμὸς εἰς
τὰ βασανιστήρια
ὑπόγεια τῆς Ἀρ-
χιεπισκοπῆς Ἀθη-
νῶν, καὶ ἄλλα τοι-

αὐτὰ ἐγκλήματα καταβδόντα καὶ κατακραυ-
γάζοντα, δὲν ἐχαρακτηρίζοντο ὑπὸ τοῦ Μακα-
ριωτάτου «βίαια Μέτρα» διότι οὗτος, παρ' ὅλην
τὴν θαυμασίαν ὀξύνοιάν του, εἶχε τὴν ἀφέλει-
αν (!) νὰ τὰ ἀγνοῇ καὶ νὰ διαβεβαίωσιν τοὺς πάν-
τας διὰ τῶν δηλώσεών του καὶ τῶν ἀνακρινώ-
σεών του, ὅτι «οἱ Παλαιοημερολογίται εἶναι ἐ-
λεύθεροι καὶ οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν διώκεται».

Ἄλλ' ἰδοὺ ἡ ὄψιμος ὁμολογία τοῦ Μακα-
ριωτάτου. «Προσφυγὴ εἰς βίαια μέτρα». Δὲν
εἶναι βεβαίως δύσκολον νὰ ἀντιληφθῶμεν, ὅτι ὁ
Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἠναγκάσθη νὰ
προβῇ εἰς τὴν ὁμολογίαν αὐτήν, ὑπὸ τὸν κατα-
γισμὸν τῶν ἐρωτήσεων καὶ τῶν ἀποριῶν ἐνα-
ρέτων Ἱεραρχῶν τῆς Πατρίδος μας, συγκροτη-
σάντων τὴν νέαν Διοικοῦσαν Σύνοδον καὶ οἱ ὁ-
ποιοὶ δὲν ἐπώλησαν εἰσέτι τὰς ψυχὰς των εἰς
τὸν Σατανᾶν. Ἐν πάσῃ ὁμῶς περιπτώσει ἡμεῖς

τὸν συχχαίρομεν ἐν
εὐλικρινῶς διὰ τὴν
ὁμολογίαν του αὐ-
τῆν.

Θὰ τὸν ἐρωτή-
σωμεν ὁμῶς μετὰ
τοῦ προσήκοντος
σέβασμοῦ δύο τι-
νά: α) Διατί προ-
σέφυγε εἰς «βίαια
μέτρα»; καὶ β) τῷ
ἐπιτρέπεται ἂ πὸ
τὴν Ἐκκλησιαστι-
κὴν δικονομίαν νὰ
λάβῃ «βίαια μέ-
τρα»; Δὲν γνωρί-
ζομεν τί θὰ ἀπαν-
τήσῃ εἰς τὰ ἐρωτή-
ματα αὐτά, οὔτε
ἐὰν θὰ θεωρήσῃ
καθῆκον τὴν ἀπάν-
τησιν. Δι' αὐτὸν ἀ-

Μία ἀπόμνη εἰκὼν ἀπὸ τὴν περιφορὴν τοῦ Ἐπιταφίου μας
εἰς τὰς ὁδοὺς τοῦ Πειραιῶς

κριβῶς τὸν λόγον ἀπαντῶμεν ἡμεῖς εἰς τὰ ἔρω τήματα, τὰ ὅποια ἐθέσαμεν, διὰ νὰ ἀποδείξωμεν τὸ μέγεθος τοῦ σφάλματος (ἐπεικέστατα χαρακτηριζομένου).

Καὶ ἐν πρώτοις οὐδεμία ἀνάγκη καὶ οὐδεὶς ἐκβιασμός εἶναι νοητός εἰς τὴν σφαῖραν τῶν πνευματικῶν ἀξιών. Ἡ θρησκεία δὲ ὡς ἡ κατ' ἐξοχὴν πνευματικὴ ἀξία, εἶναι ἀπολύτως ἀδέσμευτος καθ' ὅλας αὐτῆς τὰς ἐκδηλώσεις καὶ μορφάς. Μετὰ τὸ Διάταγμα τῶν Μεδιολάνων ἡ θρησκεία δὲν ρυθμίζεται πλέον κατὰ τρόπον νομικόν, οὔτε κατευθύνεται πλέον ἀπὸ οἰονδήποτε ἐξωὺποκειμενικὸν παράγοντα. Ὅτι δὲ ὁ τρόπος καὶ ὁ τόπος τῆς λατρείας εἶναι στοιχεῖα τοῦ θρησκευτικοῦ βιώματος, εἶναι τόσο σαφές καὶ αὐταπόδεικτον ὅσον καὶ τὸ γεγονός τῆς συνθέσεως τοῦ ὕδατος ἀπὸ ὑδρογόνου καὶ ὀξυγόνου. Οὐδεὶς π.χ. θὰ ἠδύνατο νὰ διανοηθῇ ἀστυνομικὴν διάταξιν, ἀφυπνίζουσιν τοὺς κοιμώμενους πολίτας καὶ ἐξαναγκάζουσιν αὐτοὺς νὰ ἐκκλησιασθῶσιν εἰς αὐτὸν ἢ τὸν ἄλλον Νάον· οὔτε ἐπ' οὗ καὶ κρατικὸν νόμον, ὑποχρεοῦντα κατὰ τρόπον ἐπαγόμενον κυρώσεις, τὸν ἑορτασμὸν μιᾶς ἑορτῆς ὑφ' ὅλων τῶν πολιτῶν. Θέλω καὶ πηγαίνω εἰς τὴν Ἐκκλησίαν· θέλω καὶ ἑορτάζω (μὲ τὴν μυστικὴν βεβαίως σημασίαν τῆς λέξεως).

Διατί λοιπόν «προσεφύγετε» Μακαριώτατε, καὶ πόθεν ἐλάβετε τὴν ὑπερτάτην αὐτὴν ἐξουσίαν, νὰ ὑπείσχεσθε εἰς τὰ ἱερὰ ἄδυστα τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως καὶ νὰ προσδιορίζετε τὴν μορφήν τῆς ἐκδηλώσεώς της; Τοιοῦτόν-τι οὐδ' αὐτὸς ὁ Σωτὴρ διανοήθη! Ἡ μήπως ἐφάντασθητε, ὅτι ἡ θρησκευτικὴ συνείδησις εἶναι τί τὸ σχετικὸν μὲ τὸ TAKE ἢ ΟΔΕΠ ἢ δύναται νὰ ρυθμισθῇ ὅπως ἡ ὑπόθεσις τῶν μοναστηριακῶν κτημάτων;

Εἶναι ἐπομένως ἀστήρικτος ἡ δικαιολογία σας. Οὐδεὶς σὰς ἠνάγκασε, ἐξ οὐδενός ἠναγκάσθητε καὶ οὐδένα δύνασθε νὰ ἀναγκάσετε! Κατὰ συνέπειαν, ἐάν ἐπιμένετε νὰ ὀμιλῇτε περὶ ἀνυπάρκτου καὶ ἀσταθμήτου «ἀνάγκης», ὡς μέσου καὶ ὡς στοιχείου τῆς ποιμαντορικῆς σας ἀποστολῆς, τότε θὰ μᾶς ἐπιτρέψετε νὰ μεταφράσωμεν τὴν λέξιν μὲ τὴν πραγματικὴν τῆς σημασίαν καὶ νὰ τὴν ὀνομάσωμεν: ΑΥΘΑΙΡΕΣΙΑΝ.

* * *

Ἐπειτα γεννᾶται καὶ τὸ ἄλλο ζήτημα: ποία ἡ κανονικὴ βάσις τῶν «βιαίων μέτρων»; Ἡ ἐκκλησιαστικὴ νομοθεσία, στηριχθεῖσα ἀκριβῶς εἰς τὸ ἀδέσμευτον τῆς συνειδήσεως καὶ θεωρήσασα καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν πλάνην, ὡς πνευματικὸν στοιχεῖον, καθιέρωσε τὰς πνευματικὰς ποινὰς τῆς «καθαίρεσεως» καὶ τοῦ «ἀφορισμοῦ». Ἐάν δηλαδὴ εὐρεθῇ κανεὶς φρονῶν διαφοροτρόπως καὶ δογματίζων ἀντιθέτως πρὸς τὴν ἐπίσημον διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας, χάνει τὸ δικαίωμα τῆς ἀσκήσεως τῆς πνευματικῆς ἐξουσίας (δηλ. καθαιρεῖται) ἐάν εἶναι κληρικὸς καὶ ἀποκόπτεται τοῦ σώματος τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας (δηλ. ἀφορίζεται) ἐάν εἶναι λαϊκός.

Οὐδαμοῦ ὁμως συναντᾶται ἡ ποινὴ τῆς ἐκτοπίσεως, τοῦ σωματικοῦ περιορισμοῦ, τοῦ βιαίου ἀποσχισμοῦ, τῆς ἀποκάρσεως, τοῦ ξυλοδαρμοῦ, τῆς φυλακίσεως.

Ἀπὸ τοῦ λοιπόν, Μακαριώτατε, ἠρύσθητε τὴν ἔμπνευσιν τῶν «βιαίων μέτρων» καὶ ποῦ ἐβασίσατε τὴν ἐφαρμογὴν των; Δύο λέξεις διαφεύγουν τὸ ἔρκος τῶν ὁδόντων μας: ΠΑΡΑΝΟΜΙΑ, ΑΥΘΑΙΡΕΣΙΑ!

* *

Ἐν πάσῃ ὁμως περιπτώσει οἱ καιροὶ ἐπιβάλλουν περισσότεραν σύνεσιν, χάριν αὐτοῦ τοῦ χριστιανικοῦ Γοήτρου. Ὅλα εἶναι δυνατὰ, ἐφ' ὅσον θὰ ὑπάρξῃ καλὴ θέλησις καὶ ἀμοιβαῖος σεβασμός. Ἡμεῖς οἱ κατὰ τρόπον βάρβαρον καταδυναστευθέντες, ὡς ὡμολόγησεν ὁ ἐπίσημος ὀρχηγὸς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ρίπτομεν εἰς τὴν λήθην τὰ πάθη καὶ τὰ βάσανα χάριν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς Εἰρήνης.

Ἀς ἀποδείξουν τὴν καλὴν των θέλησιν καὶ οἱ στηριζόμενοι ἐπὶ τῆς ἰσχύος των. Νοσταλγοῦμεν τὸ γόητρον τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν ἐμπέδωσιν τῆς Εἰρήνης. Ἐξηγοῦμεθα: δὲν ἐκλιπαροῦμεν ἔλεος, οὔτε ἀπεκάμομεν ἀγωνιζόμενοι. Ἐχομεν τὴν «ἀσύγνωστον ἀφέλειαν» νὰ θεωρῶμεν τοὺς πνευματικοὺς κόσμους πέραν τῶν ὁρίων τῆς ἐποχῆς μας καὶ νὰ αἰχμαλωτίζωμεθα ἀπὸ τὸ κάλλος των. Ἐπομένως τίποτε δὲν μᾶς κουράζει οὔτε καὶ τίποτε μᾶς πτοεῖ. Ἀπ' ἐναντίας ὅλας τὰς κακουχίας, ἀπὸ τὴν στέρησιν τῆς ἱερᾶς ἀκολουθίας μέχρι καὶ αὐτοῦ τοῦ θανάτου, τὰς θεωροῦμεν νοσταλγικὰς ἀγωνίας, πρόκειμένου νὰ πλησιάσωμεν τὸ ἀντικείμενον τοῦ Ἑρωτός μας, τὰ Ἰδανικά μας.

Ἐάν λοιπόν, ἀπαντῶμεν εἰς τὴν ὁμολογίαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου «προσεφύγαμεν εἰς βίαια μέτρα» μὲ τὴν διάπυρον εὐχὴν «ὅς ἀποκαταστήσωμεν τὴν ἀγάπην καὶ τὴν εἰρήνην» τὸ κάμνομεν φειδόμενοι τοῦ χριστιανικοῦ γοήτρου.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Ἀπεβίωσε ὁ ἀδελφὸς Θεοφάνης Βογιατζάρας, ἕνας ἐκ τῶν πλέον προσηλωμένων ἀνθρώπων εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας. Ἐφυγε εἰς μίαν κρίσιμον διὰ τὴν Ὁρθοδόξian καμπὴν χωρὶς νὰ παραλάβῃ τὰ μάτια του νὰ ζήσουν τὸ φῶς τῆς νέας ἡμέρας.

Ὁ μέγας Φιλάνθρωπος Θεὸς ἄς ἀναπαύσῃ τὴν χριστιανικὴν του ψυχὴν.

Ἐκ μέρους τοῦ Συμβουλίου τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. παρῆσθη ὁ σύμβουλος κ. Κ. Νικολακόπουλος.

Ἐμβάσματα Συνδρομῶν

Ἐμβάσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ἀπευθύνονται: πρὸς τὴν κ. Σταύρον Καραμητσοῦ Χαλκοκονδύλη 7. — Ἀθήνας

Διευθύνσεις συμπελόνως τῷ Α.Ν. 1092)1938

Διευθυντής: ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΡΑΜΗΤΣΟΣ

Χαλκοκονδύλη 7. — Ἀθήναι

ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Γεώργιος Σεργιάνης
Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθήναι

ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΑΧΗΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Ἐλάβομεν καὶ δημοσιεύομεν εὐχαρίστως, τὴν κατωτέρω περιγραφικὴν ἐπιστολὴν τοῦ ἐκλεκτοῦ ἀρχιεπισκόπου κ. Χρυσ. Κιούση, ἀναφέροντος συγκινητικὸν περιστατικὸν τοῦ ἀγώνος μας εἰς Λεβαδείαν.

Ἀδελφοί ἀγωνισταί καὶ λίαν ἀγαπητοί μοι ἐν Κυρίῳ.

Ἐπὶ τῇ πανενδόξῳ τοῦ Κυρίου ἀναστάσει χαιρετίζω πάντας ἐκ ψυχῆς τῷ πανευφροσύνῳ «Χριστός Ἄνέστη» εὐχόμενος λίαν σύντομον καὶ τὴν ἡμετέραν χαρὰν τῆς νίκης!

Ἐπὶ τούτοις ἀναγγέλλω τὸ κατωτέρω σχετικὸν τοῦ ἀγώνος καὶ παρακαλῶ ὅπως εὐαρεστηθῆτε καὶ καταχωρήσητε τοῖο καταλλήλως εἰς τὸ φύλλον τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας».

Εἰς τὸ ἥρῳον τῶν ὁμολογητῶν τῆς Ἀγιωτάτης ἡμῶν Πίσ. εὖς προστίθεται καὶ εἰς ἀκόμῃ. Ὁ Χαρίλαος Καραγκούννης ἐκ Λεβαδείας. Παλαίμαχος ἀγωνιστῆς καὶ ζηλωτῆς τῶν παραδόσεων ἀναπαύεται ἤδη ὑπὸ τὴν γῆν τῆς Βοιωτίας, περὰ νῆας, ὅπερ ἀνέλαβε καθῆκον πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν οἰκογένειαν.

Αἱ σκληραὶ δοκιμασίαι καὶ θλίψεις κατὰ τὴν τραχεῖαν καὶ δύσβατον πορὲν τῆς ζωῆς του οὐδὲν ἔμειψαν τὸν ζῆλον καὶ τὴν ἀγάπην του πρὸς τὴν ἀγωνιζομένην ὀρθοδοξίαν. Διὸ καὶ τὸν πόνον ἐκ τῶν ἐπαλλήλων βιοτικῶν συμφορῶν τὸν ἡσθάνετο ὀλιγώτερον δριμύν πρὸ τοῦ βασανιστικοῦ τοιοῦτου τοῦ ἐνεκεν τῶν ἀδικῶν διωγμῶν τῆς ἐκκλησίας ἡμῶν.

Γέρων, εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν 75 ἐτῶν, κεκοπιακῶς ἐκ τοῦ φόρτου τῆς ζωῆς, ἀκατάβλητος ὅμως εἰς τὴν ψυχὴν, ἐπροθυμοποιεῖτο νὰ προσφέρῃ ἀόκνως τὰς πολυτίμους ὑπηρεσίας του εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἥς ἐπὶ πολὺ ἐχρημάτισεν ἐπίτροπος, στηρίζων παντοιοτρόπως τὸν εὐσεβόφρονα λαὸν εἰς τὴν Πίστιν.

Ὅμως ἡ ἔβδομάς τῶν Ἁγίων Πατρῶν τὸν εἶρε ἐπὶ τῆς ὀδυνηρᾶς κλίνης καὶ ὁ Κύριος τὸν συμπαρέλαβε συνοδοιπόρον τῆς πρὸς τὸν Πατέρα ἀνόδου του.

Προαισθανθεὶς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του συνεκάλεσε τοὺς περὶ αὐτόν, εἰς οὓς ἀντὶ διαθήκης ἀφῆκεν τελευταίαν του εὐχὴν καὶ ρητὴν ἐντολὴν, ἵνα ἀπτόητοι συνεχίσουν τὸν ἱερώτατον ἀγῶνα, αὐτοῦ δὲ τὸ σκήνος καὶ τὸν τάφον μηδέποτε προσεγγίση νεοημερολογίτης ἱερεὺς.

Μὲ αὐτὴν τὴν ὁμολογίαν παρέδωκε ἡρέμως εἰς χεῖρας Θεοῦ τὸ πνεῦμα του.

Ὁ μετὰ ταῦτα ὁμως ἐγερθεὶς σάλος ὑπῆρξε τοιοῦτος, ὥστε ἡ πόλις τῆς Λεβαδείας ἀνεσταίωθη κυριολεκτικῶς. Ἄλλοι μὲν ἐκ περιεργείας διὰ τὸ πρῶτον σιτισὸν τῆς ἀνευ ἱερέως ταφῆς, ἄλλοι δὲ ἐξ ἐμπαθείας κινούμενοι ἐπέκριναν δριμύτατα τὴν κατ' αὐτοὺς «ἀνίερὸν πράξιν».

Τούτους πάντας ὁμως ὑπερηκόντισεν, εἰς ἐκδίκησιν κατὰ τοῦ νεκροῦ, τῆς πόλεως ταύτης ὁ πνευματικὸς ἀρχηγὸς «Ἐπίσκοπος Λεβαδείας» καὶ ἐν προκειμένῳ ἀντιπρόσωπος τοῦ θυομένου Θεοῦ τῆς ἀγάπης!..

Ἐξάλλος ἀπὸ ὀργῆς καὶ πάθος συνεστρέφετο αἰὼν καὶ κάτω ὕβριζον καὶ ἀπειλὴν τοὺς πάντας καὶ καταπιέζων δυναστικῶς τῶν τῶν Διοίκησης τῆς Ἀστυνομίας, ἵνα μὴ ἐκδώσῃ ἀδειαν ταφῆς.

Εἰς εἰδοποίησιν τῶν οικείων τοῦ νεκροῦ, ὅτι ὡς δῶρον τῶν ἐνεργειῶν του θὰ τοῦ προσεκόμίζον τὸν νεκρὸν εἰς τὴν ἐπισκοπὴν του, δὲν ἐδίστασε νὰ ἀπαντήσῃ, ὅτι «τὸ χαντάκι ἦτο πλησίον δὲ νὰ τὸν πετάξῃ»!! Ἀλλ' ἡ Θεία Πρόνοια ἐματαιώσε τὰς ἀσεβεῖς βουλὰς του.

Ὁ Διοικητὴς πεισθεὶς τελικῶς διὰ τὸ ἀπρεπὲς τῶν «Ἐπισκοπικῶν» ἀξιώσεων (II) ἐξέδωκε τὴν ἀδειαν ἀπαγορεύσας μόνον τὴν κατ' ὁδὸν ψαλμωδίαν.

Ὅτω δὲ πάντων τελειωθέντων κατὰ τὸν πόθον τοῦ μεταστάντος καὶ ψαλλείσης ὑπὸ μόνον ψαλμῶν τῆς νεκρωσίμου ἀκολουθίας. Ξεκινᾷ σιωπηλῇ ἡ νεκρῶσιμος πομπὴ προπορευομένων τῶν ἐξαπτερυγῶν καὶ λαβάρων εἰς ἐκπληξιν τοῦ ἀφηνιάσαντος «Ἐπισκόπου»! Πιγὴ συγκινήσεως διεπέρασαν τὰς καρδίας τοῦ συρ-

ρεῦσαντος πλήθους διὰ τὸ πρωτοφανὲς κατὰ νεκρῶν πεισματοῦδες μῖσος τῶν κηρύκων τοῦ Ἐσταυρωμένου Ἰησοῦ τῆς ἀγάπης! Ἀλλὰ συγχρόνως καὶ θαυμασμός τοῦ πλήθους ἠκολούθησε διὰ τὴν βαθύτητα τῆς πίστεως ἡμῶν! Ἦδη δὲ ὁ Χαρίλαος Καραγκούννης ἀναπαύεται τὸν αἰώνιον ὕπνον μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ἀγωνιστῶν! — Αἰωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη!

† Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Κιούσης τῇ 12 - 4 - 52. (π.ἡμ.)

ΠΑΣΧΑΛΙΝΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ Πάσχα ὅλα τὰ Παραρτήματα ἀπέστειλαν συγχαρητήρια τηλεγραφήματα πρὸς τὸν ἐξόριστον Ἡγέτην μας. Εἰς τὰ τηλεγραφήματα αὐτὰ διαφαίνεται ὁλος ὁ σεβασμὸς καὶ ὁ ζῆλος τῆς Ὁρθοδοξίας. Λόγῳ τῆς στενότητος τοῦ χώρου, δημοσιεύομεν μόνον ἓν τοῦ Παραρτήματος Καβάλας.

ΙΕΡΑ ΕΛΛΗΝ. ΘΡΗΣΚ. ΚΟΙΝΟΤΗΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣ. ΟΡΘΟΔ. ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΝΟΜΟΥ ΚΑΒΑΛΑΣ

Ἐν Καβάλα τῇ 8)21 Ἀπριλίου 1952

Πανιερώτατον

Ἀρχιεπίσκοπον Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος
Μονὴ Ὑψηλοῦ—Μυτιλήνης

Πανιερώτατε ἅγιε Πρόεδρε,

Ἐπὶ τῇ λαμπροφώρῳ Ἀναστάσει τοῦ Κυρίου πάντες οἱ ἐν τῇ περιοχῇ Καβάλας ἀδελφοί ὡς πιστοὶ στρατιῶται τῆς Ὁρθοδοξίας ἀκολουθοῦντες τὰ ἴχνη, τὸ παράδειγμα καὶ τὴν Ὁρθόδοξον διδαχὴν Ὑμῶν, λίαν συγκεκριμένοι ὡς ἐκ τῶν γεγονότων τοῦ διωγμοῦ, μὲ ἀκμαῖον τὸ φρόνημα ἀτενίζουσι πρὸς τὴν Ὑμετέραν Πανιερότητα, τὸν Ποιμένα τὸν Καλὸν τὸν βαδίζοντα ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ Κυρίου, τῶν Ἀποστόλων, καὶ τῶν Πατέρων καὶ ἀντλοῦντες θάρρος καὶ δύναμιν συνεχίζουσι τὴν μάχην τῆς Ὁρθοδοξίας, ἕκαστος ἐφ' ὃ ἐκλήθη, ἐπικαλούμενοι δὲ τὰς εὐχὰς τῆς Ὑμετέρας Πανιερότητος, ἐνὶ στόματι πάντες ἀναφωνοῦσι ὡς πολεμικὴν ἰαχήν: «Τὸ Χριστὸς Ἀνέστη εἰς ἔτη πολλὰ Δέσποτα».

Ἡ Ὁρθοδοξία ὑπὸ τὴν πεπνυμένην ἡγεσίαν Σας νικᾷ, ἀντιγράφουσα τὴν ἐνδοξον Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν μας πρὸς δόξαν Χριστοῦ τοῦ ἐκ νεκρῶν ἀναστάντος Σωτήρος Θεοῦ ἡμῶν.

Καὶ αὖθις τὰς Ὑμετέρας Εὐχὰς ἐπικαλούμενοι κατασπαζόμεθα τὴν ἀγίαν δεξιάν Σας.

Διατελοῦμεν μετὰ σεβασμοῦ

Ἡ Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς Κοινότητος τῶν Γ. Ο. Χ.
Ν. Καβάλας

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γ. Γραμματεὺς

Νικ. Σ. Στεφανίδης

Στεφ. Ε. Νικολαΐδης

Ἡβης 17

Τὰ Μέλη

Κων/νος Εὐσταθίου, Κων/νος Ἰωάννου, Σάββας Κοσμίδης, Μιχαὴλ Μουχταρίδης, Ἀχιλλεὺς Θεοδορίδης.

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἐκτυλοφύρῃς ἓνα σπάνιον εἰς μαχητικότητα καὶ πραγματικὸν βιβλίον τοῦ διηγμένου κ. Δημ. Χ. Ἀντόπα μετὰ τὸν τίτλον «Ἀστράται ἐν Ζόφῳ». Τὸ περιεχόμενον δικαιολογεῖ ἀπολύτως τὸν τίτλον του καὶ πραγματικῶς καταναγίζει τὸ ζοφερὸν σκότος τῆς ἐποχῆς μας.

Εἶναι σπάνια ταῦτα βιβλία καὶ δυνάμεθα νὰ τὰ ἀποκαλέσωμεν νεανῶν ἀληθείας. Πραγματικὰ θὰ πρέπη νὰ τὰ διαβάσῃ ὅποιος νοσταλγεῖ τὴν ἀλήθειαν.

ΕΚΛΕΚΤΑΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΙ

ΥΠΟΜΟΝΗ ΚΑΙ ΕΠΙΜΟΝΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΙΣΤΙΝ

«Δι' ὑπομονῆς τρέχωμεν τὸν προκείμενον ἡμῖν ἀγὼνα ἀφορώντες εἰς τὸν τῆς Πίστεως ἀρχηγὸν καὶ τελειωτὴν Ἰησοῦν». (Ἑβρ. ΙΒ'. 2).

Ὁ ἀπὸ τοῦ 1924 ἀρξάμενος καὶ ἐπ' ἐσχάτων ἐπιταθείς διωγμὸς κατὰ τῶν πιστῶν, τηρητῶν τῆς Πατρώας παραδόσεως τοῦ Ἑκκλησιαστικοῦ Παλαιοῦ Ἡμερολογίου, ἐκ μέρους τῆς Κρατοῦσης Ἑκκλησίας ὠθούσης πρὸς τοῦτο τὰ ὄργανα τῆς Πολιτείας, ἐλύπησε καὶ λυπεῖ μεγάλως οὐ μόνον τοὺς Γνησίους Ὁρθοδόξους Χριστιανούς, ἀλλὰ καὶ πολλοὺς ἐκ τῶν ἀδιαφόρων μὲν πρὸς τὴν θρησκείαν, πλὴν ἐχόντων ὑγιά τὴν κτίσιν καὶ ἀναλογιζομένων: πὼς δικαιολογῶνται τὰ μεσαιωνικά αὐτὰ καὶ περιοριστικά τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως μέτρα ἐν πλήρει εἰκοστῷ αἰῶνι, ἐπαγγελλομένῳ καὶ διακωδωνίζοντι ἐλευθερίαν τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως; ἐπειδὴ δὲ μερικοὶ ἀναλογιζόμενοι τὴν σκληρότητα τῶν διωγμῶν αὐτῶν καὶ τὴν μακροχρόνιον διάρκειαν τούτων, δυσανασχετοῦσι πὼς τούτου ἕνεκα προὔταχθη τεθεῖσα ὡς ἐπικεφαλὴς τοῦ παρόντος ἡ ῥῆσις τοῦ Θεοῦ Ἀποστόλου Παύλου, συνεχίζοντος ἐν τῇ αὐτῇ πρὸς τοὺς Ἑβραίους ἐπιστολῇ Του καὶ λέγοντος: **Ὁὕτω μέχρις αἵματος πρὸς τὴν ἀμαρτίαν ἀντικατέστητε ἀνταγωνιζόμενοι καὶ ἐκλέλησθε τῆς παρακλήσεως; ὃν γὰρ ἀγαπᾷ Κύριος παιδεύει**.

Οἱ ἐξ Ἑβραίων πιστεύσαντες εἰς τὸν Χριστὸν καὶ βαπτισθέντες, εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ Εὐαγγελικοῦ κηρύγματος, ὑπέστησαν πολλοὺς καὶ μεγάλους διωγμούς ὑπὸ τῶν μὴ πιστευσάντων ὁμοφύλων των, διαρπασάντων ἀκόμη καὶ τὰ ὑπάρχοντα τῶν πιστευσάντων, τοὺς ὁποίους παθόντας παρηγορῶν ὁ Θεὸς Παῦλος, ἔλεγεν: «Ἀναμνησέσθε, ἀδελφοί μου, τὰς πρότερον ἡμέρας, ἐν αἷς φωτισθέντες, πολλὴν ἀθλήσιν ὑπεμείνατε παθημάτων· τοῦτο μὲν ὄνειδι σμοῖς καὶ θλίψει θεατριζόμενοι· τοῦτο δέ, καὶ κοινοὶ τῶν οὕτως ἀναστρεφόμενων γεννηθέντες· καὶ γὰρ τοῖς δεσμοῖς μου συνεπαθήσατε, καὶ τὴν ἀρετὴν τῶν ὑπαρχόντων ὡμῶν μετὰ χαρᾶς προσεδέξασθε». (Ἑβρ. Ι'. 32—34)

Κατόπιν τούτων ὁ πανεύφημος Ἀπόστολος ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ Δικαίου Ἀβελ, τοῦ Ἑνώχ, τοῦ Νῶε, τοῦ Ἀβραάμ, Ἰσαάκ, Ἰακώβ, Μωϋσέως, Δαβὶδ, Σαμουὴλ καὶ πάντων τῶν Προφητῶν ἀποδεικνύει, ὅτι πάντες οἱ κατὰ καιροὺς καὶ διὰ μέσου τῶν αἰώνων φίλοι τῆς ἀληθείας καὶ ἐπομένως ἀληθινοὶ δοῦλοι τοῦ Θεοῦ, ὑπέφερον πολλὰ δεινὰ ὑπὸ τῶν τοῦ Θεοῦ ἐχθρῶν, ὑπὸ τῶν ὁποίων «ἐτυμπαίνθησαν, ἐμπαιγμῶν καὶ μαστίγων· πείραν ἔλαβον, ἔτι δὲ δεσμῶν καὶ φυλακῆς· ἐλιθάσθησαν, ἐπείσθησαν, ἐπειράσθησαν, ἐν φόνῳ μαχαίρας ἀπέθανον» (Ἑβρ. ΙΒ').

Ὡστε, λέγει καὶ συμπεραίνει ὁ Θεὸς Ἀπόστολος, ἐκεῖνοι πάντες διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ καὶ διὰ τὴν ἀκρίβειαν τῆς εἰς Αὐτὸν Πίστεως, ὅχι μόνον παθήματα ὑπέμειναν, ἀλλὰ καὶ «ἐν φόνῳ μαχαίρας ἀπέθανον», δηλ. ἐθανατώθη-

σαν. **Σεῖς δὲ οὕτω μέχρις αἵματος ἀντικατέστητε**· δηλαδή ἐπάθετε μὲν πολλὰ ἀπολέσαντες καὶ τὰ ὑπάρχοντά σας, ἀλλὰ δὲν ἐθανατώθητε ἐπὶ τέλους ἀκόμη. Ἐπὶ πλέον δὲ «ἀναλογισάσθε καὶ τὸν τοιαύτην ὑπομεμενηκότα ὑπὸ τῶν ἀμαρτωλῶν εἰς αὐτὸν ἀντιλογίαν». Δηλαδή **ἐνθυμηθῆτε καὶ τὸν Χριστόν, ὁ ὅποιος** καίτοι Θεὸς ὢν καὶ Δεσπότης τῶν πάντων, **ἐπαθεν ὅμως ἀπὸ τοῦ ἀμαρτωλοῦς**, ἦτο τὸν Ἰησοῦν καὶ τοὺς παρανόμους Ἰουδαίους τὴν μεγάλην «ἀντιλογίαν» δηλ. περιπαίγματα, ὀνειδισμούς, ὕβρεις, ραπίσματα, πληγὰς καὶ τελευταίον τὸν σταυρικὸν θάνατον μετὰ δύο ληστῶν.

Ἀλλὰ, ἴσως θέλει εἶπῃ τις ἐκ τῶν ἀκολουθῶν τοῦ Παλαιοῦ Ἑορτολογίου, πασχόντων δὲ τὰ ὅμοια σήμερον, ναί, ἀλλὰ ταῦτα ἔγραφεν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος πρὸς πιστοὺς Χριστιανούς πάσχοντας ὑπὸ τῶν ἁλίστων, ἀλλ' ἡμεῖς πάσχομεν ταῦτα ἐκ τῶν ὁμοφύλων καὶ ὁμοπίστων, πολλάκις δὲ καὶ ἐκ τῶν συγγενῶν ἡμῶν Νεσημερογέτων. Ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἀκριβῶς γράφει λέγων ὁ Μέγας Βασίλειος, ὅτι «χαλεπώτερον κρῖνω ἐγὼ τὸν παρὰ τῶν ὁμοφύλων πόλεμον» (Ἐπιστολὴ 303), διότι, συνεχίζει λέγων ὁ ἴδιος, ἀπὸ τοὺς φανεροὺς ἐχθροὺς δύναται τις εὐκόλως νὰ προφυλαχθῇ, ἀπὸ δὲ τοὺς κρυπτοὺς ἐχθροὺς τοὺς φαινομένους ὡς φίλους καὶ ἀναμειγμένους μὲ ἡμᾶς, εὐκόλως δύναται νὰ πάθῃ κανεὶς πᾶσαν βλάβην· «οὐ γὰρ ἐπειδὴ ὄνομα προσηγνὸς καὶ ἥπιον περιλείπει τοῖς τὰ πονηρὰ ἐργαζομένοις, τούτου ἕνεκεν καὶ τὰ πράγματα νομίζειν χρητὴ μὴ πολέμιον εἶναι». Δηλαδή: Μὴ νομίζετε, ἐπειδὴ ἔχουσιν ὄνομα χριστιανικόν καὶ ὀνομάζονται χριστιανοὶ καὶ ἱερεῖς καὶ ἀρχιερεῖς, εἶναι καὶ πράγματι τοιοῦτοι· διότι οἱ σημερινοὶ διώκται, συνεχίζει λέγων ὁ Ἀγιος, «μισοῦσι μὲν ἡμᾶς οὐδὲν ἥτιον ἢ ἐκεῖνοι· εἰς δὲ τὴν τῶν πολλῶν ἀπάτην, τὸ τοῦ Χριστοῦ προβάλλοντα ὄνομα». Δηλαδή λέγουσι καὶ αὐτοὶ, ὅτι εἶναι χριστιανοί. Ἀλλὰ μὴ λησμονεῖτε, ὅτι «καὶ ἐν τῇ κατὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἐπιβουλῇ Ἀρχιερεῖς μὲν καὶ Γραμματεῖς καὶ Προσβύτεροι τὸν δόλον κατ' αὐτοῦ συνεσκεύασαντο· ὀλίγοι δὲ ἐκ τῶν τοῦ λαοῦ εὗρισκοντο οἱ γνησίως τὸν λόγον καταδεχόμενοι· καὶ ὅτι οὐ τὸ πλῆθος ἔστι τὸ σωζόμενον, ἀλλ' οἱ ἐκλεκτοὶ τοῦ Θεοῦ».

Ταῦτα ἔγραφεν ὁ Μέγας Βασίλειος πρὸς Χριστιανούς ὀρθοδόξους παθόντας καὶ πάσχοντας ὑπὸ τῶν αἵρετικῶν Ἀρειανῶν ὀνομαζομένων καὶ ἐκείνων χριστιανῶν, μὴ ὄντων δὲ καὶ τοιούτων· ὁπόσα δὲ καὶ ὁποῖα ὑπ' αὐτῶν ἔπασχον οἱ ὀρθόδοξοι, διηγείται ὁ Μέγας Ἀθανάσιος ἐν τῷ ἑαυτοῦ «Ἀπολογητικῷ» λέγων:

«Στρατιῶται ἐξαίφνης τὴν Ἑκκλησίαν ἐκύκλωσαν, καὶ τὰ πολέμων ἀντὶ τῶν εὐχῶν ἐγένετο... Παράθνοι εἰς δεσμοτήριον ἐβάλλοντο, ἐκπίσκοποι ἦγοντο ὑπὸ στρατιωτῶν δεδεμένοι, ὁρφανῶν καὶ χηρῶν ἠρπάζοντο οἰκίαι τε καὶ ἄρτοι, ἔφοδοι κατὰ τῶν οἰ-

κίων ἐγίνοντο καὶ νυκτὸς οἱ χριστιανοὶ κατεφέροντο. Ἐσφραγίσθησαν οἰκίαι καὶ ἀδελφοὶ κληρικῶν ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν ἐκινδύνευον. Καὶ δεινὰ μὲν ταῦτα, δεινότερα δὲ τὰ μετὰ ταῦτα τετολημμένα. *Τῇ γὰρ ἑβδομάδι τῇ μετὰ τὴν ἀγίαν Πεντηκοστήν, ὁ λαὸς ΝΗΣΤΕΥΣΑΣ* ἐξῆλθε περὶ τὸ κοιμητήριον εὐ- ξασθαι, διὰ τὸ πάντας ἀποστρέφασθαι τὴν πρὸς τὸν Γεώργιον (Ἀρειανὸν Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας) κοινωνίαν. Ἀλλὰ τοῦτο μαθὼν ὁ παμπόνηρος αὐ- τός, μετὰ πλήθους στρατιωτῶν ὅπλα καὶ ξίφη γυμνά καὶ τόξα καὶ βέλη φερόντων, ὤρμησεν ἐν αὐτῇ τῇ Κυριακῇ κατὰ τῶν λαῶν, καὶ τοιαῦτα εἰργάσαντο, οἷα παρ' αὐτῶν ἔπρεπεπραχθῆναι. Πυρκαϊὰν γὰρ αἶψας, καὶ στήσας τὰς Παρθένους παρὰ τὸ πῦρ, ἠνάγκασεν λέγειν αὐτὰς τῆς Ἀρείου πίστεως εἶναι. Ὡς δὲ νικώσας αὐτὰς ἔβλεπε καὶ μὴ φρονιζούσας τοῦ πυρός, γυμνώσας λοιπὸν, οὕτως κατέκαψεν αὐτὰς εἰς τὰ πρόσωπα. *Ἄνδρας δὲ κρατήσας τεσσαράκοντα, καινιτέρω τρόπῳ κατέκονεν.* Ἐτέρων τὰ νῶτα οὕτως ἐξέδειρεν ὥστε μὴ φέροντας ἀποθανεῖν· τὰ δὲ σώματα τῶν τετελευτηκόντων, οὐδὲ τοῖς ἰδίοις ἀποδοθῆναι συνεχώρησεν, ἀλλ' ἔκρυψεν ὡς ἡθέλησε ἄταφα βαλὼν. Καὶ εὐθὺς ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου καὶ Λιβύης ἐξώρισαν τοὺς Ἐπισκόπου, καὶ οὕτω πικρῶς ἤλασαν αὐτούς, ὡς τινὲς μὲν αὐτῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς, τινὰς δὲ ἐν αὐτῷ τῷ ἐξορισμῷ ἀποθανεῖν *ἐφυγάδευσαν δὲ Ἐπισκόπους πλείους ἢ τριάκοντα.*

Οὕτω διαζωγραφεῖ ὁ Μέγας Ἀθανάσιος τὰ πα- θήματα τῶν ὁρθοδόξων ὑπὸ τῶν Ἀρειανῶν τὰ ὁποῖα ἀναφέρει καὶ ὁ ἱστορικὸς Σωκράτης ἐν Βιβλ. Β' Κεφαλ. ΚΗ' τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας του προ- σθέτων ἐν αὐτῇ καὶ λέγων: «Τούτων οὕτω κατα- πραχθέντων, πλέον οἱ Ἀρειανίζοντες καταθρασυνό- μενοι, τοὺς τῆς Ἐκκλησίας (ἥτοι τοὺς ὁρθοδόξους) ἔβλαπτον, τύπτοντες, καθιβρίζοντες, κατακλειστοὺς δεσποτηρίους ποιοῦντες, χρήμασι ζημιοῦντες, καὶ πάντι ἀπλῶς τὰ ἀνήκεστα (κάκιστα) πράττοντες παρ' αὐτῶν». Ἐν συνεχείᾳ δὲ λέγει ὁ ἱστορικὸς, ὅτι: εἰς τοιαύτην ἀνάγκην εὐρισκόμενοι οἱ Ὁρθόδοξοι, ἐσκέφθησαν νὰ καταφύγωσιν εἰς τὸν Αὐτοκράτορα Οὐάλεντα καὶ παρακαλέσωσι αὐτὸν «εἰκὼς δύναιν- το μερικῶς γοῦν ἀνεθῆναι τῆς βίας» μήπως δηλ. κατ' οὐκ ἐπιθυμητὸν ἵνα ὀλιγοστεύσῃ ὁ διωγμός. «Ἀλ- λά τοῦτο σκεψάμενοι πολὺ τῆς ἐλπίδος διήμαρτον· ὅτι παρὰ τοῦ ἀδικοῦντος, τῶν δικαίων προσεδό- κων τυχεῖν». Διότι ὁ Βασιλεὺς Οὐάλης Ἀρειανός, ὢν καὶ αὐτός, ὅχι μόνον δὲν ἐπροστίτευσεν αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ ἐθανάτωσεν αὐτούς, κατὰ τὸν αὐτὸν ἱστο- ρικὸν συνεχίζοντα καὶ λέγοντα.

Οἱ μεταβάντες ὡς Ἐπιτροπὴ πρὸς τὸν Οὐάλεντα «τὸν ἀριθμὸν ὄντες ὀγδοήκοντα εἰς τὴν Νικομή- δειαν παρεγένοντο καὶ ἱερέας ὄρεγον τῷ Βασιλεῖ ἀναδιδάσκοντες τὴν βίαν καὶ ὅσα ὑπέμενον· περιο- γῆς δὲ γενόμενος ὁ Βασιλεὺς ἐκέλευσε συλλαβεῖν καὶ θανάτῳ ζημιῶσαι τοὺς ἄνδρας· ὁ δὲ τρόπος τοῦ θανάτου ξένος τις ἦν· δι' ὃ καὶ μνήμη παραδο- θήσεται». Συλλαβὴν αὐτοὺς ἐμβάλλει εἰς πλοῖον ὅτι δῆθεν θὰ ἀποστείλῃ αὐτοὺς εἰς ἑξορίαν· ἔδωκεν ὅμως ἐντολὴν εἰς τοὺς ναύτας, ὥστε ὅταν φθάσωσιν εἰς τὸ μέσον τοῦ πελάγους νὰ πυρπολήσωσι τὸ πλοῖον «ἵνα τῷ τρόπῳ τούτῳ ἀποθανόντες, μὴ ἔξωσι τοὺς κηδεύοντας. Οὐ γνομένου, πυρὶ καὶ θαλάσῃ μα-

χόμενοι οἱ μακάριοι, τέλος τῷ βυθῷ παρεπέμφθη- σαν, καὶ τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον ἀνεδήσαν- το». (Θεοδωρῆ. Ἐκκλ. Ἱστορ. Βιβλ. Δ' 24).

Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἔπασχον οἱ τότε Ὁρθόδο- ξοι Χριστιανοὶ ὑπὸ τῶν χριστιανῶν ὀνομαζόντων ἑαυτοὺς αἰρετικῶν Ἀρειανῶν· ἡ δὲ διαφορὰ μεταξὺ Ὁρθοδόξων καὶ Ἀρειανίζόντων ἦτο ἐν Ἰῶτα. Διότι οἱ μὲν Ὁρθόδοξοι ἔλεγον ὁ μ ο ο ὕ σ ι ο ν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν μετὰ τοῦ Οὐρα- νίου καὶ Ἀνάρχου Πατρὸς Αὐτοῦ, οἱ δὲ Ἀρειανοὶ ἔλεγον Τοῦτον ὁ μ ο ι ο ὕ σ ι ο ν. Ὡστε ἡ διαφορὰ ἦτο ἐν (ι). Καὶ ὅμως διὰ τὸ ἰῶτα αὐτὸ ἐθανατώθησαν χιλιάδες ὁρθοδόξων χριστιανῶν ἀμφοτέρων τῶν φύλ- λων γενομένων μαρτύρων, ὡς ἀνωτέρω ἠκούσαμεν.

Ἐν τῇ ὑποθέσει καὶ τῷ ζητήματι ὅμως τῆς με- ταβολῆς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου δὲν πρό- κειται περὶ ἐνὸς Ἰῶτα, ἀλλὰ περὶ πολλῶν, διαφό- ρων καὶ μεγάλων· Διότι μετεκινήθησαν ἑορταί, μετεκινήθη καὶ παρεβιάσθη ὁ Πασχάλιος κύκλος, καὶ ονισθεῖς ὑπὸ τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Αἰ- γίας καὶ Οἰκουμένης· Συνόδον κυμαινόμενος ἀπὸ τῆς 22ας Μαρτίου μέχρι τῆς 25ης Ἀπριλίου. καὶ αἱ ἐξ αὐτοῦ ἐξαρθρώμεναι κινήται ἑορταί· περιεκόπη —πολλάκις δὲ καὶ καταργεῖται τελείως— ἡ νηστεία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ὑπ' αὐτῶν τῶν ἰδίων Ἀ- γίων Ἀποστόλων διαταχθεῖσα Ἀποστολικ. Διαταγ. βεβλ. Ε'. διεσπάρθη ἡ Ἐκκλησιαστικὴ ἐνότης ἀπο- τελοῦσα Δόγμα καὶ ἄρθρον Πίστεως κατὰ τὸ «Πι- στεῖν... εἰς μίαν, ἁγίαν, καθολικὴν καὶ Ἀποστο- λικὴν Ἐκκλησίαν», ἐνῶ ἤδη δὲν εἶναι πλέον «μία» ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία· ἀλλ' ἄλλη ἡ Ἐκκλησία τῶν νεοημερολογιτῶν ἄλλη ἡ Ἐκκλησία τῶν ἀκο- λουθούντων μὲν τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον, πλὴν ἐπικοινωνούντων μετὰ τῶν νεοημερολογιτῶν, καὶ ἄλλη ἡ Ἐκκλησία τῶν ἀκολουθούντων τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον καὶ μηδεμίαν ἐχόντων ἐπικοινωνίαν πνευματικὴν μετὰ τῶν ἀκολουθούντων τοῦ νέου ἡμερο- λογίου, κρατούντων δὲ τοῦτο τῶν τελευταίων συμ- φώνως πρὸς τοὺς θεῖους καὶ ἱερὰς Κανόνας τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Θεοφόρων Πατέρων λεγόντων ρητῶς «ὢν τὸ φρόνημα ἀποστρεφόμεθα, τούτων καὶ ἀπὸ τῆς κοινωνίας προσήκειφεύγειν». Καὶ ἐκεῖ ἐνθα ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Ἁγίων Ἀπο- στόλων μέχρι τοῦ 1924 ἦτο «ΜΙΑ» ἡ ἀπὸ περσίων ἕως περσίων τῆς Οἰκουμένης Ὁρθόδοξος τοῦ Χρι- στοῦ Ἐκκ'ησία, ἀπὸ οὗ 1924 ὅμως καὶ ἐντεῦθεν ἐγένοντο ΤΡΕΙΣ !!! καὶ ἔπειτα συνέχεια...

Οἱ ἔχοντες τὴν τιμὴν ὅμως νὰ ἀκολουθῶσι τὴν Ἐκκλησίαν τῶν 1924 ἐτῶν, τὴν ἀνόθευτον, ἀκίβδη- λον· ἀκαινότομητον καὶ ἀπαραχάρακτον, ἃς μὴ δυ- σανασχετῶσιν, ἀλλὰ μᾶλλον ἃς χαίρωσι δοξάζοντες τὸν Θεόν· καταξιώσαντα αὐτοὺς γενέσθαι Μάρτυ- ρας τῷ λόγῳ καὶ τῷ ἔργῳ, καὶ κοινωνοὺς τῶν Ἀ- γίων ἐκείνων τῶν θυσιασθέντων ὑπὲρ ἐνὸς καὶ μό- νου «Ἰῶτα», ὡς ἐλέχθη ἀνωτέρω καὶ ἃς ἔξωσι πάντοτε ὑπ' ὅπιν των τοὺς λόγους τοῦ Θεοῦ Ἀπο- στόλου λέγοντος. «Τοιγαροῦν καὶ ἡμεῖς τοιοῦτον ἔχοντες περικείμενον ἡμῖν νέφος Μαρτύρων δι' ὑ- πομονῆς τρέχωμεν τὸν προκειμένον ἡμῖν ἀγῶνα ὁ φορῶντες εἰς τὸν τῆς Πίστεως ἀρχηγὸν καὶ τελει- ωτὴν Ἰησοῦν. Ὡς ἀντὶ τῆς προκειμένης αὐτῷ χα

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΚΟΥ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΚΡΑΤΟΥΣΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

[Ἀναδημοσιεύομεν ἐκ τῆς ἐφημερίδος «Καθημερινῆς» τὴν ἀπάντησιν τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου ἐπὶ τοῦ ἐκδοθέντος συκοφαντικοῦ ἀνακοινωθέντος τῆς Δ. Συνόδου τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας].

Εἰς τὰς πρωϊνὰς ἐφημερίδας τῆς 17ης Ἀπριλίου ἐδημοσίευσεν ἡ Δ. Σύνοδος τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας ἐν ἀνακοινωθέν, δι' οὗ προσπαθεῖ αὐτὴ νὰ δικαιολογήσῃ τὰ κατὰ τῶν παλαιοημερολογιτῶν ἐφαρμοσθέντα μεσαιωνικὰ μέτρα, προβάλλουσα τοὺς ἐξῆς λόγους, μηδεμίαν σχέσιν ἔχοντας πρὸς τὴν ἀκρίβειαν καὶ τὴν ἀλήθειαν τῶν πραγμάτων,

Α'. Διατείνεται τὸ ἐν λόγῳ ἀνακοινωθέν, ὅτι

οἷς ὑπέμεινε σταυρόν, αἰσχύνῃς καταφρονήσας», (Ἑβρ. ΙΑ'. 1—2). Καὶ ἐπὶ πλέον ἄς ἔχωσιν ὑπ' ὄψει τῶν οἱ πάσχοντες σήμερον διὰ τὴν θρησκευτικὴν συνείδησιν τῶν καὶ τοὺς λόγους τοῦ ἑτέρου Κορυφαίου τῶν Ἀποστόλων Πέτρου γράφοντος «*Ἀδελφοί μὴ γάρ τις ἡμῶν πασχεῖτω ὡς φονεύς, ἢ κλέπτης, ἢ κακοποιός, ἢ ὡς ἄλλοτρισεπίσκοπος εἰ δὲ ὡς χριστιανὸς (πάσχει), μὴ αἰσχυνέσθω*, δοξαζέτω δὲ τὸν Θεὸν ἐν τῷ μέρει τούτῳ, ὅτι ὁ καιρὸς τοῦ ἄρξασθαι τὸ κρῖμα ἀπὸ τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ· εἰ δὲ πρῶτον ἀφ' ἡμῶν, τί τὸ τέλος τῶν ἀπειθούντων τῷ τοῦ Θεοῦ Εὐαγγελίῳ;» (Α'. Πέτρος. Δ', 15—17),

Ἐπειδὴ ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ ἀλήθεια· Οὗτος δὲ ἐν τῇ διὰ σαρκὸς Αὐτοῦ ἐπιδημία ἀπὸ Γενήσεως μέχρι τοῦ διὰ Σταυροῦ θανάτου Του κατεδιώχθη, ἀκολουθεῖ, ὅτι: πάντοτε ἡ ἀλήθεια καὶ οἱ τῆς ἀληθείας φίλοι καὶ ὁπαδοὶ νὰ καταδιώκονται καὶ νὰ πάσχωσιν εἰς τὴν παρούσαν ζωὴν. Αὐτὸ ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ μετὰ τοὺς κατέχοντας τὴν ἀλήθειαν ἀκολουθοῦς τοῦ Πατρὸς Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου καταδιωκομένους σήμερον, καθ' ἣν στιγμὴν Παπισταί, Οὐνίται, Προτεστάνται πάσης ἀπ' αἰσχύνου, Χιλιασταί, Ἰερωβίται, Μωαμεθανοὶ καὶ Ἑβραῖοι, Μασσῶνοι καὶ ἄλλοι εἶναι τελείως ἐλεύθεροι καὶ ἀνεπηρέαστοι, καθ' ὅτι ἀφορᾷ τὴν θρησκευτικὴν συνείδησιν τῶν ἀναφέρει δὲ ἡ Ἱστορία, ὅτι:

Ὅταν ὁ Ἀρειανόφρων Αὐτοκράτωρ Οὐάλης μετέβη εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, ἔδωκεν ἄδειαν, ἵνα τελώσιν ἐλευθέρως τὰ τῆς θρησκείας τῶν καὶ οἱ εἰδωλολάτραι, καὶ οἱ Ἰουδαῖοι καὶ ὅλοι γενικῶς οἱ αἰρετικοὶ «*Μόνους δὲ πολέμιος ἦ· τοῖς τὴν Ἀποστολικὴν διδασκαλίαν πρεσβέουσιν*» (ἢ τοῖς Ὁρθόδοξοις)· *αὐτοὺς γὰρ μόνους τῶν ἱερῶν οἰκῶν* (ἢ τοῖς ἱερῶν ναῶν τῶν) ἐξήλασε... καὶ ἀποστείλας στρατιώτας αὐτοὺς ἐσκέδασε (διέλυσε, ἐσκόρπισεν)... Οὐ χρὴ δὲ θαυμάζειν ὅτι τῆς ἐκείνων (τῶν πολεμίων τῆς ἀληθείας) θρηωδίας καὶ δυσσεβείας ἀνέχεται ὁ τῶν ὅλων πρῶταν. Καὶ τοὺς πολέμους δὲ τούτους προεῖρηκεν ὁ Δεσπότης, καὶ τὸ τῆς Ἐκκλησίας ἀήτητον «*Πύλαι γὰρ ἁδου οὐ κατισχύουσιν αὐτῆς*». (Θεοδωρήτ. Ἐκκλησιαστικ. Ἱστορ. Βιβλ. Δ' 24 καὶ Βιβλ. Ε' 40.).

Ἀντώνιος Μονστάνας, Μοναχὸς
Καυσοκαλύβια Ἁγίου Ὁρους

ὁ διωγμὸς τῶν παλαιοημερολογιτῶν εἶναι ἄσχετος πρὸς τὴν θρησκευτικὴν ἐλευθερίαν, ἣν παρέχει τὸ Σύνταγμα! Καὶ πρὸς ὑποστήριξιν τούτου διίσχυρίζεται, ὅτι τὸ ἡμερολογιακὸν ζήτημα δὲν εἶναι δογματικόν, ἀλλὰ πειθαρχικόν καὶ διοικητικόν. Τοῦτο εἶναι ἀνακριβὲς καὶ ψευδές. Διότι τὸ Σύνταγμα προστατεύει τὴν ἐλευθερίαν πάσης γνωστῆς θρησκείας, ἀποβλέπει εἰς τὸν σεβασμὸν πάσης θρησκευτικῆς συνειδήσεως, ἀνεξαρτήτως ἀν εἶναι ὀρθὴ ἢ πεπλανημένη καὶ θεωρεῖ ταύτην ἱερὰν καὶ ἀπαράβιαστον, Καὶ κυρίως τὸ Σύνταγμα διὰ τοῦ σχετικοῦ ἄρθρου τῆς ἀνεξίθρησκείας σκοπεῖ νὰ προστατεύσῃ τὴν πεπλανημένην θρησκευτικὴν συνείδησιν ἀπὸ πάσης βίας καὶ ἐξωτερικῆς διώξεως, διότι ἡ θρησκευτικὴ συνείδησις κατὰ τὸν Σύνταγματολόγον Σαρίπολον, τὸν πρεσβύτερον, κανονίζει τὴν σχέσιν τοῦ ἀτόμου πρὸς τὸν Θεὸν καὶ διὰ τὸς τὴν κοινωνίαν ἢ τὴν Πολιτείαν. Καὶ δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον εἰς τὰ ζητήματα τῆς θρησκείας δὲν κατισχύει ἡ πλειοψηφία τῆς μειοψηφίας. Ὁ Χριστὸς ἀκριβῶς διὰ τῆς ἐξ ἀποκαλύψεως θρησκείας κατωχύρωσε τὴν ἐλευθερίαν τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως εἰπών: «Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἔλθειν κτλ.». Συνωδᾷ τούτοις ἀπεφάνητο καὶ ὁ Θεὸς Ἀπόστολος τὰ ἐξῆς: «Αἰρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ τὴν πρώτην καὶ δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ», δὲν εἶπε διώξον καὶ βιάσον αὐτόν. Ἐπίσης οὐκ ἔρρωται καὶ ὁ διίσχυρισμός τοῦ Συνοδικοῦ ἀνακοινωθέντος, ὅτι τὸ ζήτημα τοῦ ἡμερολογίου διὰ τὴν Ἐκκλησίαν δὲν εἶναι Ἀποστολικὸν καὶ διοικητικόν ἐλέγχεται ἀνακριβῆς καὶ ἀναληθές. Διότι ἐφ' ὅσον τὸ νέον ἡμερολόγιον, ὡς ἀντικείμενον πρὸς τοὺς κανόνας καὶ τὰς ἀποφάσεις Πανορθόδοξων Συνόδων δὲν ἐγένετο ἀποδεκτὸν παρ' ὅλων τῶν Ἐκκλησιῶν, ἡ μονομερὴς ἀποδοχὴ τούτου διέσπασε τὴν ἐνότητα τῶν Ἐκκλησιῶν εἰς τὴν ἐκδήλωσιν καὶ βίωσιν τῆς πλίστης, ἥτις γίνεται διὰ τῆς θείας λατρείας· καὶ τοῦ ἑορτασμοῦ τῶν ἑορτῶν.

Β'. Καὶ τὸ δεύτερον ἐπιχείρημα τοῦ Συνοδικοῦ ἀνακοινωθέντος, καθ' ὃ οὐδεὶς παλαιοημερολογίτης διώκεται διὰ τὴν πίστιν αὐτοῦ, ἀλλὰ μόνον οἱ καθαιρεθέντες Κληρικοί, ὡς ἀπατεῶνες καὶ ἀγύρται, καὶ τοῦτο δὲν εἶναι ἀληθές. Διότι πῶς δὲν διώκονται οἱ παλαιοημερολογίται, όταν στεροῦνται τῶν Ἐκκλησιῶν αὐτῶν καὶ ὑποχρεοῦνται νὰ προσεύχωνται ἐντὸς τῶν κατακομβῶν καὶ τοῦτο μὲ φόβον καὶ τρόμον μὴ φοραθῶσιν ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν ὁργάνων καὶ εἰς τὸ τμήμα ὁδηγηθῶσι καὶ εἰς τὴν δίκην ἐναχθῶσιν ὡς διαπράξαντες ἔγκλημα καθοσιώσεως, διότι προσοχυρήθησαν κατὰ τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως αὐτῶν; Καὶ ὁ χαρακτηρισμὸς δὲ τῶν παλαιοημερολογιτῶν ἀρχιερέων, ἐγνωσμένης ἐπιστημονικῆς καὶ ἐθνικῆς δρασεως καὶ βίου ἀνεπιλήπτου, ὡς ἀπαιτεῶνων καὶ ἀγυρτῶν, εἶναι οὐ μόνον συκοφαντικὸς καὶ τερατώδης, ἀλλὰ ἀσεβὴς καὶ ἀνάρμοστος εἰς Συνοδικὸν ἀνακοινωθέν, ὅπερ δεόν νὰ χαρακτηρίσῃ ἡ ἀλήθεια,

ἡ σοβαρότης καὶ ἡ ιεροπρεπὴς εὐσχημοσύνη.

Γ') Καὶ τὸ τρίτον ἐπιχείρημα τοῦ Συνοδικοῦ ἀνακρινωθέντος, καθ' ὃ ἡ κρατοῦσα Ἐκκλησία παραχωρεῖ εἰς τοὺς παλαιοημερολογίτας καὶ ἰδίαις Ἐκκλησίαις καὶ κανονικοὺς ἱερεῖς ὅπως τελῶσιν οὗτοι τὰ τῆς λατρείας αὐτῶν κατὰ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον καὶ τοῦτο εἶναι σόλικον καὶ ἀπροσδιόριστον. Διότι κατὰ τὴν ὀρθὴν ἀντίληψιν καὶ αὐτὴν τὴν στοιχειώδη λογικὴν, κανονικοὶ ἱερεῖς εἶναι καὶ λέγονται οἱ τηροῦντες τοὺς κανόνας καὶ τὰς ἀποφάσεις τῶν πανορθοδόξων Συνόδων, ὅπως εἶναι οἱ παλαιοημερολογίται τοιοῦτοι καὶ ὅχι οἱ παραβάται τούτων ὡς εἶναι οἱ νεοημερολογίται ἱερεῖς.

Δ') Τὸ τέταρτον ἐπιχείρημα τοῦ Συνοδικοῦ ἀνακρινωθέντος, ὅτι ὅλοι οἱ παλαιοημερολογίται εἶναι 50.000 δὲν χρῆζει ἀνασκευῆς, διότι τὸ τοῦ ἀναιροῦσι τὰ διάφορα εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα πολυπληθὴ παραστήματα παλαιοημερολογιτῶν.

Ε') Τὸ πέμπτον καὶ τελευταῖον ἐπιχείρημα τοῦ Συνοδικοῦ ἀνακρινωθέντος καθ' ὃ ἐφημερόσθησαν δῆθεν οἱ κείμενοι νόμοι κατὰ τῶν παλαιοημερολογιτῶν, τυγχάνει ὅπως ἀντίθετον πρὸς τὴν ἀλήθειαν διότι οἱ νόμοι τὸσφ τῆς Ἐκκλησίας ὅσφ καὶ τὸ νομοθετικὸν Διάταγμα περὶ ἡμερολογίου τῆς Πολιτείας εἶναι ὑπὲρ τῶν παλαιοημερολογιτῶν καὶ κατὰ τῶν νεοημερολογιτῶν. Θεωροῦμεν δὲ ὅπως περιττὸν ἐν τέλει νὰ τονίσωμεν, ὅτι ἡ ἐπιμονὴ τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰ δικαιὰ μέτρα μειώνει καὶ τὸ κύρος τῆς Κυβερνήσεως ὡς ἀποκλείουσα τὴν ἐφαρμογὴν τῶν κυβερνητικῶν μέτρων εἰρηνεύσεως εἰς τοὺς παλαιοημερολογίτας, ὡς νὰ μὴ εἶναι καὶ οὗτοι Ἕλληνες πολῖται καὶ οἵτινες ἄλλωστε δὲν ζητοῦν ἐπιείκειαν καὶ χάριν, ἀλλὰ τὴν ἀπόδοσιν τῆς Συνταγματικῆς ἐλευθερίας αὐτῶν νὰ λατρεύωσι τὸν Θεὸν κατὰ τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως αὐτῶν.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

† Πρώην Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Τὰ Μέλη

† Χριστιανουπόλεως ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ

† Διαυλείας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

Ο ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΩΝ 1.500 ΕΤΩΝ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Καίτοι ὀψίμως, ἐν τούτοις ἐπειδὴ ποτὲ δὲν μειώνει τὴν αἴγλην του ὡς ἱστορικοῦ γεγονότος, δι' αὐτὸ παραθέτομεν εἰς τὸ παρὸν φύλλον, τὸν εορτασμόν τῆς ἐπετηρίδος τῶν 1.500 ἐτῶν τῆς κοιτίδος τῆς χριστιανωσύνης. Ρίγη συγκινήσεως αἰσθανόμεθα ἀπὸ τὴν ἐπέτειον αὐτὴν, ἀναλογιζόμενοι τὴν σημασίαν τοῦ Πατριαρχείου διὰ τὸν χριστιανισμόν καὶ τὴν διὰ μέσου τῶν αἰώνων θλιβεράν του πορείαν.

Τὰ συναίσθηματά μας αὐτὰ, καλύπτουν τὴν λύπην μας ἐκ τῆς πικρᾶς ἀδιαφορίας τῶν συγχρόνων ἀνθρώπων τοῦ Πατριαρχείου, πρὸς τὸ θρησκευτικὴν μας κίνημα. Ἰσως δὲν ἔχουν ἀντιληφθῇ, ὅτι ὁ ἀγὼν μας, σχετίζεται ἀμέσως μὲ τὰ πνευματικὰ συμφέροντα τοῦ Πατριαρχείου, ἐὰν βεβαίως ἐπιθυμοῦν οἱ τοῦ Πατριαρχείου νὰ μὴ ἐγκαταλειφθοῦν, ὡς πλοῖον ἄνευ πληρώματος, εἰς τὸν σύγχρονον

ὄκεανόν τῆς ἀδιαφορίας καὶ τῆς περιφρονήσεως πρὸς πᾶν ἱερὸν καὶ ὅσιον.

Ἀλλ' ἐν πάσῃ περιπτώσει ἄς ἀφήσωμεν τὴν ἐνθουσιώδη περιγραφὴν, τῆς εὐγενεστάτης συνεργατικῆς μας δ. Σ. Σπαθοπούλου νὰ μᾶς μεταφέρῃ εἰς τὸ μυστικιστικὸν περιβάλλον τῶν Ἱεροσολύμων.

Στις 29 Ὀκτωβρίου π. ἡ — συνεπληρώθησαν 1500 ἔτη χρόνια ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τοῦ Πατριαρχείου μας· καὶ ὡς ἐκ τούτου καθιέρωσαν νὰ εορτασθῇ ἡ ἐπέτειος μεγαλοπρεπῶς! Τὴν Κυριακὴν 29. 10.51 ἤρχισαν αἱ τελεταί, πρῶτον ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, ὅπου μένει ὁ Πατριάρχης. Ἐστάλησαν προσκλήσεις καὶ προσεκάλεσαν ὅλους τοὺς ἀνωτέρους κυβερνητικοὺς ὑπαλλήλους, προξένους τῶν διαφόρων Κρατῶν, ἀντιπροσώπους τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν, ἐπιστήμονας κλπ., ἐπίλεκτα μέλη τῆς Ἱεροσολυμιτικῆς Κοινωνίας καὶ πολλοὶ παλαιοὶ κάτοικοι. Προσεκλήθησαν δὲ μόνον ἄνδρες. Μετὰ τὴν δοξολογίαν ἡ ὁποία ἐψάλλε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Γαλιλαίας ὅπου ἕκαστον κἀθισμα ἔφερε τὸ ὄνομα τοῦ προσκεκλημένου, ἐξεφωνήθη ὡραιότατος λόγος, τὸν ὁποῖον συνέταξε μὲν ὁ Πατριάρχης ὁ ἴδιος ἀνέγνωσεν ὁμοῦς ὁ Ἀρχιδιάκονος τοῦ Θρόνου Γερμανός, λόγῳ τοῦ ὅτι ὁ Πατριάρχης δὲν ἔμπορεῖ νὰ ὁμιλήσῃ ἐλευθέρως, ὡς πάσχων ἐκ τῆς ἀσθενείας τοῦ Parkinson.

Κατ' οὖν ἐβγῆσαν ὅλοι ἔξω καὶ κάτω ἀπὸ τὰ πανύψηλα πεῦκα, τὰ πρὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐτοποθετήθησαν τραπέζια ὅπου παρεκάθησαν ὅλοι οἱ κεκλημένοι εἰς τοὺς ὁποίους προσεφέρθησαν τέιον, κέκ, μπισκότα, διάφορα ἀναψυκτικά καὶ καμπανίτης. Ὅλα ἦσαν ἐν ἀφθονίᾳ καὶ ἅπαντες ἔμειναν κατενθουσιασμένοι.

Τὴν ἐπομένην Κυριακὴν 5.11.51 ἔγινεν ἡ τελετὴ εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ἀναστάσεως μεγαλοπρεπεστάτη Λειτουργία μετὰ λιτανείας εἰς τὸ τέλος, καθ' ἣν ὅλος ὁ κλήρος ἦτο λαμπροφορεμένο· μετὰ τὰ χοροποικίλα λευκὰ ἄμφια, ὅστις γίνεσθαι κατὰ τὴν Ἀνάστασιν καὶ ἐψάλλε καὶ τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» μετὰ τὸ «Μετὰ φόβου».

Τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐξεφώνησεν ὁ Ἀρχιμ. Στέφανος. Ἀλλὰ ποῖον συγκινητικὸν θέαμα ἦτο νὰ βλέπῃ τις ἀντὶ τοῦ ὡραίου ἐκείνου Τιμοθέου, μετὰ τὸ ἐπιβλητικὸν παρόστημα καὶ τὰ λαμπρὰ μάτια, ἓνα ἄνθρωπον κουβαριασμένον, πού τὸν ἔφεραν ἕως τὸ Ἱερὸν κουβούκλιον σηκωτὸν στήν καρέκλα καὶ στὰ χέρια, διὰ νὰ προσκυνήσῃ καὶ νὰ τὸν βάλουν ὑστερὰ στὸ θρόνον! Ἡ τρεμοῦλα του δὲν περιγράφεται, τὸ δὲ περιέργον εἶναι, ὅτι ἔγινε ἓνας μικροσκοπικὸς ἄνθρωπος. Ποῦ ἔχάθη ἐκεῖνο τὸ ὑπέροχον ἀνάστημα; Ἀνέμεινε, ἄνθρωπος πού νὰ μὴν κλαύσῃ ἐπὶ τῇ θέᾳ αὐτοῦ τοῦ Πατριάρχου. Ὅποια ματαιότης! Ἀλλὰ καὶ τὸ θάρος του ἦτο ὑπεράνθρωπον νὰ τολμήσῃ μόνος νὰ κατεβῇ ὑστερὰ ἀπὸ 8 ὀλόκληρα χρόνια σὲ τέτοια χάλια.

Μετὰ τὸ πέρας ἀνέβησαν ὅλοι ἐν πομπῇ εἰς τὸ Πατριαρχεῖον, μετὰ τὸν Πατριάρχην εἰς τὸ μέσον, τὸν ὁποῖον ἔφεραν καθήμενον ἐπὶ καθέκλας ὁ Ἀρχιμ. Κλαύδιος, μετὰ ἓνα ἄλλον Ἀρχιμ. καὶ δύο διακόνους. Ἐφαίνετο περισσότερον καταβιβλημένος ὑπὸ τὸ βάρος τῶν παρασῆμων του.

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ὁμίλησεν ὁ Ἀρ-

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΜΙΑ ΔΙΑΣΑΦΗΣΙΣ

Ὡς γνωστὸν εἰς τὸ φύλλον τῆς 22 - 4 - 52 τῆς Ἡμερησίας Ἐφημερίδος «Ἑλληνικὴ Ἡμέρα» ἐδημοσιεύθη συνέντευξις τοῦ Πανερωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν, δοθείσα εἰς τὸν τόπον τῆς τραγικῆς ἐξορίας του πρὸς δημοσιογράφον τῆς ἀνωτέρας Ἐφημερίδος. Τὴν συνέντευξιν αὐτὴν τὴν χαρακτηρίζει ἀκριτὴ παραστατικότης· εἰς αὐτὴν ὁ ἀγωνιζόμενος Ἡγέτης μας δι' ἄλλην μίαν φορὰν διαβεβαίωσι, ὅτι «καὶ τὴν ζωὴν μας εἰς τὸν Ἅγιον Βωμόν τῶν παραδόσεων» θὰ προσφέρωμεν. Εἶναι συγκινητικὴ ἡ διαβεβαίωσις αὕτη καὶ χαρακτηρίζει τὸ ὑψηλὸν μαχητικὸν φρόνημα τοῦ Ἡγέτου μας. Ἀσφαλῶς τίποτε δὲν θὰ εὐρεθῇ νὰ κλονίσῃ ἓνα τοιοῦτον Ἡράκλειον Παράστημα.

Ἡ ἀνταπόκρισις αὕτη συνεκίνησε βαθύτατα ὅλους καὶ ἡσθάνθησαν τὸ ὑψηλὸν μεγαλεῖον τοῦ ἥρωος. Ὑπῆρξαν ὅμως καὶ μερικοί, οἱ ὁποῖοι ἐσκανδαλίσθησαν ἀπὸ μίαν μικρὰν ἀνακρίβειαν τῆς Ἐφημερίδος, οὕτω ἐπειδὴ ὁ δημοσιογράφος ἀνέφερε τὴν φράσιν ὅτι ἦτο «ἀφοσιωμένος εἰς τὴν λειτουργίαν», ἐφαντάσθησαν ὅτι ὁ Ἡγέτης μας συνεπροσευχήθη εἰς Ναὸν τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, παραβαίνων οὕτω τὰς βασικάς του ἀρχάς.

Δὲν ἐξετάζομεν τὴν οὐσίαν τοῦ σκανδαλισμοῦ των.

Εἶναι βεβαίως γεγονός ὅτι ἡ φρίκη τοῦ Διωγμοῦ καὶ ἡ βαρβαρότης τῶν λαμβανομένων μέτρων, διήγειρεν εἰς τὰς συνειδήσεις ὅλων τοιαύτην ἐξέγερσιν, ὥστε προκαλεῖ ἀποτροπιασμόν πᾶσα σχετικὴ πράξις. Δὲν πταίομεν ἡμεῖς, τὴν ἀπόλυτον αὐτὴν ἀντίθεσιν, καὶ τὸν πυρετόν, τὰ ὀφείλομεν εἰς τοὺς «Ἀγιωτάτους».

Νομίζομεν ὅμως ὅτι οἱ σχολιάσαντες τὴν ἀνακρίβειαν αὐτὴν καὶ πρὸ παντός οἱ στηρίζαντες ἐπ' αὐτοῦ βεβήλους σκέψεις θὰ πρόπῃ νὰ γνωρίζουν, οἱ τὸν κῶνωπα διυλίζοντες, ὅτι τὴν Μεγάλῃν Παρασκευὴν (ἡμέρα ἐπισκέψεως τοῦ συντάκτου) δὲν γίνεται Λειτουργία, ὥς ἀναφέρει ὁ συντάκτης. Ἀλλὰ καὶ ἡ Ἐφημερίς δὲν λέγε, ὅτι τὸν εὗρε συμπροσευχόμενον, ἀλλὰ τὸν διέκρινε κυρτωμένον εἰς τὸ σκοτάδι του νὰ ψιθυρίσῃ τὴν ἀκολουθίαν καθαρῶς ἐμφαίνεται ὅτι ἦτο μόνος του καὶ δι' αὐτὸ ἐψιθύριζε.

Ἀλλὰ πρὸς διασκέδασιν παντός ὑπολοίπου ἐκ τῶν τοιούτων σκέψεων καὶ ἀμφιβολιῶν, παραθέτομεν αὐτοῦσίαν τὴν ἀνασκευὴν τῆς ἰδίας Ἐφημερίδος,

χιδιάκονος Γερμανός εἰς τὴν Βηθλεὲμ ὅπου ἐγένετο μεγάλη τελετὴ μετὰ λιτανείας, (ὅπως καὶ κατὰ τὰ Χριστούγεννα) καὶ τὴν ἐπομένην 19)11 π. ἡ ἔγινε εἰς τὴν Γεσθημανὴ πιθανολογεῖται ὅτι δύνα τὸν νὰ πᾶνε καὶ εἰς Ναζαρέτ, ἐπειδὴ αὕτη εὐρίσκεται εἰς τὸ Κράτος τοῦ Ἰσραήλ.

ἀναγραφείσαν, εἰς τὸ φύλλον τῆς ἐπομένης ἡμέρας καὶ ἔχουσιν οὕτω:

Ο ΦΛΩΡΙΝΗΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΞΟΡΙΑΝ ΤΟΥ

Εἰς τὴν δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ χθεσινὸν φύλλον τῆς «Ἑλληνικῆς Ἡμέρας» συνέντευξιν μετ' ὁν Ἀρχιεπισκόπον τῶν Παλαιοημερολογιτῶν πρῶν Φλωρίνης κ' Χρυσόστομον ἀνεφέρθη, ὅτι οὗτο, παρηκολούθει λειτουργίαν εἰς τὸν ναόν. Διευκρινίζεται, ὅτι εὐρίσκετο εἰς τὸ ναὶδριον τῆς Μοῆς μόνος προσευχόμενος καὶ ἐκτελὼν τὴν ἀκολουθίαν τῆς Μ. Πρασκευῆς. Τὸ ναὶδριον τοῦτο ἀπὸ τῆς ἐξορίας του, διητηρήθη εἰδικῶς διὰ τὰς προσευχὰς τοῦ πρῶν Φλωρίνης, διότι ὁ ἀρχηγὸς τῶν Παλαιοημερολογιτῶν δὲν προσεύχεται μετὰ τοὺς ἀκολουθοῦντας τὸ νέον ἡμερολόγιον πατέρας τῆς Μοῆς.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω ἐλπίζομεν νὰ λήξῃ τὸ ζήτημα διὰ τοὺς εἰς φρονούντας· διὰ τοὺς ἄλλους τὸν λόγον ἔχει ἡ Θεία Πρόνοια.

ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΒΟΥΛΕΥΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΥΡΓΟΝ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ἀξιόπαινος βουλευτῆς, πιστεύων εἰς τὰ δημοκρατικὰ ἰδανικά ἐπισκέφθη τὸν ἐξόριστον Ἡγέτην μας εἰς τὴν Βασίλῃν τῆς Κρατούσης Ἑκκλησίας, εἰς τὴν Μορὴν Ὑψηλοῦ Μυτιλήνης. Οὕτω διεπίστωσε καὶ προσωπικῶς τὸ ἀντιχριστιανικὸν μέτρον τῆς Κρατούσης Ἑκκλησίας καὶ τὴν ἐγκληματικὴν ἀδιαφορίαν τῆς Πολιτείας.

ἘΠΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΙ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

Εἰς τὴν 40 σελίδα γράφει εἰς τὴν ἐκθεσίαν του πρὸς τὴν I. Σύνοδον ὁ Μακαριώτατος· «τινὲς τῶν ἁγίων ἀδελφῶν δὲν ἐδίστασαν καὶ δημοσίᾳ νὰ ἐμφράσωσι τὰς ἀπόψεις των, οὐχὶ συμφώνως πάντοτε πρὸς τὰς ἀπόψεις τῆς Ἐπισήμου Ἑκκλησίας». Εἶναι πρὸς τιμὴν τῶν ἐκλεκτῶν αὐτῶν ἀνδρῶν καὶ δυνάμεθα νὰ τοὺς ἀποκαλέσωμεν Ἐπεραποστόλους τῆς Εἰρήνης καὶ τοῦ Δικαίου. Ἐχομεν τὴν τιμὴν νὰ γνωρίζωμεν πολλοὺς ἐξ αὐτῶν καὶ συνιστῶμεν εἰς τὸν προκαθήμενον νὰ τοὺς ἀκούῃ, διότι τὸ πείσμα καὶ ὁ φανατισμὸς δὲν φέρει ἀποτελέσματα.

ΟΤΑΝ ΤΑ ΕΡΓΑ ΑΝΑΙΡΟΥΝ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ

Ὑπῆρξεν Πανελλήνιος ἡ συγκίνησις ἐκ τοῦ συλλαλητηρίου διὰ τὴν ἔνωσιν μετὰ τὴν Κύπρον. Ὁμολογούμενως συγχαίρομεν τοὺς συντελεστάς τῆς ἐπιτυχίας καὶ ἐνστερνιζόμεθα τὸ αἷμα τῆς ἑνώσεως. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον ἦτο κάπως εἰρωνικὸν καὶ ἔξον πρὸς τὸ μεγαλεῖον τῆς στιγμῆς ἦτο τὸ ἐξῆς γεγονός. Ωμίλησε περὶ Ἑλευθεριῶν, ἐκεῖνος πὺν ὁ ἴδιος ἔλαβε «βίαια μέτρα» κατὰ τῶν ἰδεολογικῶν του ἀντιπάλων. Καὶ ὡμίλησεν εἰς τόπον, πὺν τὰ ὄργανά του διέλυσαν βαναύσως πρὸς ὀλίγων ἡμερῶν χιλιάδας προσερχομένων χριστιανῶν... ἐπειδὴ δὲν ἐσφράζοντο μαζὺ του τὸν ἴδιον Θεὸν τῆς Ἀγάπης. Ὅποια τραγικὴ εἰρωνεία χαρακτηρίζει τὴν ἐποχὴν μας καὶ τοὺς ἀνθρώπους τῆς!

ΜΟΝΟΝ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΑ

Τὴν προπαραλθοῦσαν ἐβδομάδα τρεῖς Ἀρχιερεῖς τῆς Κρατούσης Ἑκκλησίας μετέβησαν εἰς Μυτιλήνην διὰ νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν λιτανείαν τοῦ πολιοῦχου τῆς πόλεως. Καὶ ὅμως ἐκεῖ πλησίον των εὐρίσκετο ὁ δεσμώτης τοῦ πάθους των καὶ ὁ σκληρὸς ἔλεγχος τῆς Χριστιανοσύνης των. Διερωτώμεθα: Δὲν ἠνόχλησεν ἄραγε τὴν συνειδήσιν των τὸ γεγονός αὐτό;